Bosc Volpelleres

El so d'un tren fregant les vies de ferro recorda al treballador que es troba en una ciutat. Se l'hi ha acabat el gasoil i pel camí de tornada a la furgoneta, on en guarda més, va trepitjant branquillons i fulles que emeten un so que el transporta a les excursions que acostuma a fer un cop arriba l'estiu. Sempre marxen amb la família per contemplar i gaudir de la natura. Un cop arriba a la furgoneta, agafa el bidó de gasoil i reomple la motoserra.

En arrencar la serra els ocells, que fins al moment descansaven tranquil·lament a les copes dels arbres, surten volant i s'ajunten en un estol que sobrevola la zona creant figures uniformes abans de desaparèixer. El petardeig del motor rebota entre els troncs dels arbres mentre el treballador es posiciona bé, amb les cames separades, la visera col·locada i les oïdes tapades. Les estelles surten disparades, l'hi reboten a les cames, s'acumulen entre els seus peus i al costat de la destral que descansa a l'arbre del costat. Un espetec anuncia la caiguda de l'arbre, el frisa de l'aire mentre cau o el gran cop contra el terra queden blocats pels cascs que cobreixen l'oïda del treballador. Un menys pensa ell mentre en el seu cap es formen imatges d'aigua calenta brollant de la carxofa de dutxa, aigua que expulsa del seu cos totes les restes de la jornada laboral.

En fer el primer tall del següent arbre, un núvol de pol·len sorgeix d'entre les fulles de l'arbre i s'estén fins a cobrir per complet el sol que cau sobre el petit bosc. El treballador mira estranyat aquell núvol, però agraeix l'ombra i continua tallant. Una branqueta l'hi cau al cap, però el seu casc de plàstic groc el protegeix i les estelles continuen abandonant el tronc de l'arbre.

El treballador para un moment per descansar i eixugar-se la suor del front quan una vespa se l'hi apareix davant dels ulls zigzaguejant. El primer que l'hi ve al cap són les típiques paraules "si no les molestes no et faran res", però aviat la seva força de voluntat es veu superada pel temor i s'aparta el màxim possible de l'arbre. La vespa, però no es rendeix fàcilment, i el segueix allà on va amb un vol quasi estàtic. En algun moment de la correguda el treballador recorda que la vespa és només un insecte i ell un home, capaç de fer servir els polses i raonar. Es para en sec i amb el casc l'hi etziba un cop que la vespa cau a terra fulminada. Les ales encara es mouen, xoquen contra trossos d'escorça i branquillons creant un so vibrant, així que el treballador l'hi posar fi amb la seva bota.

En tornar a l'arbre que havia deixat a mitges, mira a banda i banda. Té els ulls ben oberts i les celles abaixades. Una arrel ha crescut per sobre de la seva serra i ni el seu cervell, ni els seus polses, són capaços d'enregistrar correctament el que està passant.

Confós fa un pas enrere, però una altra arrel sorgeix de la terra atrapant-lo pel turmell i cau. L'arrel tira d'ell amb força, el terror satura el seu cos. Els seus ulls escanegen a la recerca d'una possible sortida, una destral resta repenjada contra el tronc d'un arbre. El treballador aconsegueix estirar al màxim el braç i agafar-la. Tot seguit etziba un cop contra l'arrel, però no està acostumat a la por i aquesta l'hi fa errar el cop que cau sobre el seu peu. Per sort la sola de goma de la bota fa rebotar el cap de la destral i ho torna a intentar, aquest cop amb més èxit. Es deslliura de l'arrel, s'aixeca i comença a córrer.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/relats/152132.html

Copyright 2024 Cugat.cat

De sobte el bosc l'hi sembla més frondós, branques llargues d'esbarzers surten de tot arreu i l'hi esgarrinxen la pell, l'heura cau de les branques dels arbres i crea cortines feixugues de traspassar. Tot i això, el treballador supera els obstacles i entre el verd comença a veure taques de color, cotxes aparcats al carrer i entre ells la seva furgoneta. Una clariana el separa de la salvació, de l'asfalt, aparta l'última branca de davant seu quan novament les arrels l'enxampem. Aquest cop recargolant-se per tot el cos i arrossegant-lo cap a l'interior del bosc.

JOAN BEÀ

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/relats/152132.html

Copyright 2024 Cugat.cat